

félreértik. Még akkor is, ha Őt emberi vágyak, óhajok és elképzelések megvalósítására akarják felhasználni. Még akkor is, ha Isten megszülött Fia éppen a kereszt felé halad. A mennyben békesség van, mert Isten még ezek után sem készül háborúra. Isten nem a hadak ura, hanem a békesség Istene. Az Olajfák hegyéről Jeruzsálemben vezető út nem a hadak útja, hanem a békesség ösvénye.

A mennyben békesség van, mert Isten nem csatára készül ellenünk, hanem a kereszt felé haladó Jézusért bűnbocsánatát ajánlja fel nekünk. Micsoda kegyelem ez! Hiszen a biztos vereség helyett a biztos győzelem vár reánk! Az elkerülhetetlen pusztulás helyett Isten valódi, örvendező életet kínál nekünk! Ezt felismerve valóban ujjonghatunk, örvendezve énekelhetünk. Sőt, nemcsak énekelhetünk, hanem Isten dicséretét zengve kell is énekelnünk. Énekünkkel fennhangon kell hirdetnünk: a mennyben békesség van, ezért megy Jézus a gergoi kereszt felé! És mert Jézus a kereszt felé megy, békesség lesz a földön, az emberek szívében is! Ezt kell szólnunk, hirdetnünk, a világba naponként beleénekelnünk: a földi békességet megvalósítani nem földi háborúkkal, hanem egyedül a mennyei békességgel lehet! Mert ha nem tesszük, a kövek fognak kiáltani helyettünk. És ha már csak a kövek maradnak, az azt jelenti: nincs tovább békesség! Nincs többé Jeruzsálem, nincs többé hozsannázó tömeg. Csak romos, füstölgő falak, melyek azt kiáltják: „Bár felismerted volna a békességre vezető utat!”

Jézus figyelmeztet: ne várjunk addig, amíg a kövek kiáltanak! Ne várjuk meg, amíg a békétlenség romos kövei az utánunk jövőknek borzalmas kiáltásként fogják tudtul adni: ez a nemzedék hozsannázott ugyan, de a hadak útjának gondolta a békességre vezető utat. Ne várjuk meg, hanem úgy kövessük énekelve Jézust, mint akik tudják, hogy Vele mindenkor a békesség ösvényén haladnak.

A békesség ösvénye a gergoi keresztet vezet, és a húsvéti üres sírnál ér véget: bűn, halál, pokol hatalma legyőzött. Egyedül ezért lehet békesség a földön, s az én szívemben is. Bár a bűnök sokszor erőt vesznek rajtam, gondok, kétségek gyötörnek, de a mennyei békesség elvehetetlen öröme a szívemnek. Ezt kiáltom világgá, ezt hirdetem a kövek helyett. Kegyetemet hirdetek a kegyetlenség helyett. Békességet hirdetek a háborúság helyett. Életet hirdetek a halál helyett! Ámen.

Evangélikus kórustalálkozó Észak-Pest megyében

Több évtizedes hagyománya van Pest megyében a kórustalálkozóknak. A megyei gyülekezeti énekkarok évenként egyszer, Cantate vasárnapján találkoztak. Két évvel ezelőtt a területrendezés miatt a Pest megyei egyházmegye kettévált északi és déli részre. A két területre 14-14 anyagyülekezet került. A korábbi években az okozott nehézséget, hogy nehezen találtunk olyan templomot, amelybe

Pest megye összes énekkara és a hallgatóság befért volna. A kettéválás után az északi részben 12 kórus maradt, amely már egy közepes méretű falusi tempómban is elfér.

Idén május 2-án a domonyi gyülekezet hívta meg a résztvevőket. A kelles, tavaszi vasárnap délutánon minden csoport megérkezett. Buszokkal, személyautókkal jöttek. Megtörtént a számbavétel: hét anyaggyülekezetben van énekkar. Ezek: Aszód, Acsa, Domony, Fót, Iklad, Nagytarcsa és Vác. Ezek közül kettőben (Nagytarcsa és Vác) két-két kórus működik: egy fiatalokból és egy idősebbekből álló. Ezen kívül három leánygyülekezetnek van énekkara. Ezek: Penc, Pécel és Rád. Hét anyaggyülekezetben nem működik jelenleg egyházi énekkar (Csomád, Csömör, Csóvár, Dunakeszi, Gödöllő, Galgagyörk és Hévízgyörk).

Minden kórus két művet adott elő. Ezek mind olyan művek voltak, melyeket már gyülekezetükben, istentisztelet keretében egyszer vagy többször előadtak. A kórusok évente átlag 6–10 művet tanulnak meg heti egy esetleg két próba alkalmával. Ilyenkor általában az újonnan megtanult művekből kapunk ízelítőt. Nyilván többet is tudnának énekelni kórusaink, de ez csak bemutató, és sajnos nincs idő többre.

Sokszor kell arra gondolnunk, hogy ne alakuljon ki versenyszellem, amely a világra olyan jellemző, de az egyházban nem kívánatos. Mindenki önmagához képest kell, hogy jót produkáljon, hiszen nem adattak egyformán a talentumok sem a kórustagoknak, sem a kórusvezetőknek. Általában véve elmondhatjuk, hogy ezeknek a falusi kórusoknak a teljesítménye nem is mérhető objektív mércével. A nyújtott színvonal egyenes arányban áll a karvezetők képzettségével, és fordított arányban áll a tagok életkorával. Érdekes módon a kórustagok képzettsége kevesebb súllyal esik latba, mint azt gondolnánk. Az igazán fontos az, hogy valaki szeresse az Isten dicsőségére történő szolgálatot, szeresse gyülekezetét, kórustársait és nem utolsó sorban szeressen és tudjon énekelni.

A domonyi kórustalálkozón a sokszínűség dominált. Hallottunk egészen fiatal, finoman és tisztán éneklő csoportokat (a váci ifjúsági csoport és a penciek), volt kis taglétszámú kamarakórus (a péceli), s akadt minden életkort magába foglaló gyülekezeti kar (az iklandi és a fóti). A házigazda női kar a „Halleluja” zenei világából merített. Ott voltak a masszív gyülekezeti kórusok (az aszódi, az acsai, a nagytarcsai, a váci és a rádi), és a tőle megszokott magas színvonalon éneklő nagytarcsai „Jubilate”-kórus.

Jó volt látni a csoportokban megjelenő fiatalokat, sőt gyerekeket is. Ők a jövő énekkarainak magvai. Szokás, hogy egy előre meghatározott művet minden énekkar megtanul, és a végén egy kórossá válva együtt énekel. Az idén a „Hogy ne dicsérem az Istent” című korál volt a közösen előadott mű. Jó volt együtt énekelni, együtt lenni.

Mekis Ádám, egyházmegyei zenei előadó